

LA BARRICADA

Redacció y administració:
Alt de S. Pere, 2, 3.er

Surt els divendres

NÚMERO SOLT: 5 CÈNTIMS
Suscripció: 1 pesseta trimestre

La responsabilitat dels polítics de Barcelona

Vensuts pel lerrouxisme, vensuts per les dretes y barallantse en contínues discordies, envejes y odís personals

La responsabilitat dels directors de nostra política a Barcelona podriam fundamentarla, y apareixeria am tota la seva enorme gravetat, si recordesim fets, promeses y esperances anteriors. Proïneses fetes am llenguatje y gest plens d'arrogancia...

Pero ja continuarém un altre dia. Avuy per avuy n'hi ha prou amb aquestes lleugeres quartilles desordenades.

Tenien, el quefes, tot lo que podien desitjar pera assolir la victoria: una masa de gent qu'els admirava, molts casinos polítics, una pinya d'intellectuals, poetes, artistes, escriptors. Defensaven l'únic que té vida en la conciencia generosa de nostre poble. Les reivindicacions de Catalunya y les reivindicacions de la classe obrera; l'ideal autonomista y les airades, febroses angunias de la multitud esclavizada.

Devant per davant hi havia el partit lerrouquista, ja pertorbat, y els senyors de la Lliga units amb els monárquics y amb els hereus d'en Savalls y d'en Cucala.

Y hem sigut vensuts pel lerrouxisme y per les dretes y continuem barallant-nos y sense modificar la conducta seguida.

Actualment l'U. F. N. R. no té direcció ni unitat de criteri, ni organització. La Junta municipal sols tenia atribucions fins el passat mes de Janer, segons acort de l'Asamblea. Per altra banda el Centre F. N. R. «Fivaller», fundamentantse en altre motiu, li envia un comunicat desantense d'obeir-la.

En els mitins, en els diaris, en els casinos, els grupos de l'U. F. N. R. se combaten mútuament. El que predica unió queda aixalat com un *sandwich*. Es una excepció dintre de la general discordia.

A l'Ajuntament no's fá res A les Corts, excepte alguna lluidíssima intervenció com la del jove diputat Rodsé, tampoc se fá gran cosa. Com a «conjuncionistes» hem fracadat y hem fet el ridícol. Els nostres quefes no volen anar

fora Catalunya y aixís ens deixem perdre estupidament tot el profit que la conjunció podia oferirnos.

Se donen conferencies sobre la crisi que a través y promouen discusions. Segueixen altres conferencies sobre el mateix tema. Ningú está conforme amb el vehí. Els de baix desorientats, rosegantse els punys de coratje, desitjosos de lluita, plens encara de fé, se barallen, pero aquestes baralles son efecte de l'inacció y del silenci dels quefes. Y aquets, els de dalt, aclaparats pel pesimisme, vensuts, acobardits, sense fé. De tant en tant sols algún atreviment dels joves.

Y aixís marxa l'únic partit que ha de redimir a la Patria!

Les dretes no tenen base pera véncer. Els hem donat nosaltres mateixos la victoria. Catalunya es republicana, Catalunya en té pena de l'impotencia dels seus fills estimats, la gent progressiva y decent. El lerrouxisme se descompon. Amb tot, avuy, les dretes y el lerrouxisme ens tornarien a véncer.

¿Perqué? Preguntem-ho als quefes. Senyors quefes ¿que passa? No podeu donar la culpa al poble que si alguna culpa té es la d'haver sigut excessivament disciplinat. No podeu dir que son faltes de disciplina les nobles impaciencies dels ciutadans davant de vostra incomprendible ganduleria.

No podeu dir res d'aixó. Tampoc ho diuen. Escolteulos un per un acusantse ells amb ells. ¡Y tots tenen rahó, tal volta!

Vindrán eleccions o canviarà l'orientació política. Convindrà situarse o bé pescar una acta. Y allavors sortiran els mateixos oradors y talment semblará al sentirlos que son homes de voluntat de ferro.

Pero aquesta voluntat no s'ha vist en moments de perill, ni en dies d'angoixa nacional. Segueixen las vagas, els conflictes socials y relligiosos, la política patriotera, l'abandono de l'ensenyansa, la protecció del joc... A cada moment se presenta un fet concret en el que s'hauia d'oír la veu dels nostres directors

Pero com si res succeís. Fins han arribat a actuar els uns d'un modo contradictori amb els altres y sobre cuesions essencials de doctrina.

!Es una vergonya!

¿No fora més digne confessar vostre fracás? ¿Es que teniu el dret d'enganyar a un poble?

Ja que sou gent honrada, encare que impotents, consulte-ho amb la vostra conciencia.

LLUIS COMPANYS

El regionalisme infecund

Terra que petjava'l cavall d'Atila devenia estéril, segons dita d'historiaypres. Ben diversament, allí ont el *leader* de la Lliga Regionalista posa'l peu o deixa oír la seva paraula escardalena sorgeixen esplendorosament les entitats regionalistes. Un casal a Girona, a Reus un centre, una gran associació a Manresa... Aviat en Cambó no podrá donar l'abast a tantes sollicituts; la seva maleta, com després d'aquell famós discurs sobre coses militars en el Parlament d'Espanya, mostrará al exterior el seu enorme contingent de cartulines de felicitació y en Pol l'escuder, alegre y positiu, haurá agotat el diccionari Montaner de tant escriure gloses en llahor del *Unic* y la caixa de *La Veu* ab els seus elogiosos comentaris aclaridors dels discursos que's publiquen íntegres. Y Catalunya... Catalunya es molt possible que perdi la fé d'una vegada per sempre més davant de la inconsecuencia d'una gent que pretenen manarla a la mesura del seu capritxo voluble y mentider. Que no es tant llarga ni tant desconeguda la historia política del regionalisme lliguista ni es tant desmemoriat el poble catalá pera que

no's dongui compte de les virades polítiques d'una entitat que a nom de l'amor a la terra catalana no te la mirada fita en altre lloc que a les conveniencias y als interessos dels seus associats sobressortints.

Nosaltres, no obstant, de bona gana perdonariem tots els erros manifestos y múltiples de la Lliga Regionalista, si aqueixa actitud de conformisme ab el régimen monárquic vigent que ara acaba de imposarli en Cambó, fos la confessió franca y decidida d'un pensament que durant tants anys han pogut escamotejar als ulls dels catalanistes que als homes del regionalisme han depositat la seva fé nacionalista. Pro molt ens temém que aqueixa actitud no sigui tot lo espontánea que requereix el poble als homes polítics, ni tingui res de decisiva.

Els regionalistes catalans, passada l'embranchida del primer moment, han sentit massa aviat els desitjos de gaudir de les dolceses del poder, y, després del primer contacte, ja tot han sigut pera ells estridencies, doctrinarismes, actituds epiléptiques... Desseguida el seu sentiment conservador s'ha exteriorisat y tota la seva acció d'un temps a n'aqueixa part s'ha reduit a combatre tota obra lliberal y els seus més foribonds y desvergonyits atacs han sigut pera els partits republicans.

Aixís responien d'una banda als seus sentiments reaccionaris y de l'altre complien ab el seu propòsit d'aprofitarse de les ventatjes que reporta el seu apropament a la monarquia d'Alfons XIII, *el Africano*.

Esta clar que aquest cambi havia de justificarse d'una manera que no semblés un despreci als elements catalanistes que encare'ls segueixen; no n'hi havia prou, ni podia dirse, ab el constant anar de brasset ab els cacics monárquics: era precís un motiu més poderós pera mostrarlo als ulls del poble. Afortunadament pera ells existeix el lerrouxisme y les diputacions de Catalunya acabaven d'aprobar el projecte de la Mancomunitat Catalana. L'escola de la Lliga no necessita res més pera justificar una actitud. Y el positivisme den Cambó, tampoc.

Ja tenim, dones, un possibilisme regionalista alhora disposat al aprofitament personal de totes les mercés monárquiques y de les més minses concessions d'autonomia *bien entendida*, a cambi de les més grans fidelitats reialistes.

En aqueixa nova vida de la Lliga Regionalista a que ha sapigut conduir-la l'audacia política de'n Cambó, no deuen acompanyarla els patriotes de cor y bona voluntat, aquells que moguts per la paraula sincera y noble del Dr. Robert, do-

naren la batalla al vergonyós caciquisme pantorrillista, aquells que tant bones promeses han sentit dels governs monárquics, aquells que a cambi de les seves peticions lliberadores fetes en brillants misatjes entregats a mans reials han sigut obsequiats ab lleys que son oprobí del contingut lliglatiu d'un poble civilisat. La ruta que'l regionalisme s'ha emprés, equívoca y tortuosa, es una negació del caracter catalá lliberal, franc y rectilini.

Mentrestant nosaltres, ni indiferents ni admirats, mirém el regionalisme monárquic que passa' ab el secret convenciment de la inutilitat de la seva obra política y social, de la bondat dels ideals republicans, nacionalistes y federals y de la necessitat absoluta d'una futura, rápida y fonda acció revolucionaria.

J. M.ª MALLOFRÉ Y TORT.

IMPORTANT

Pera poguer donar sortida a l'original que teniem, aquesta setmana no publiquem dibuix.

El número vinent contindrà una interessant caricatura y articles de l'Eugeni Noel, Romá Jori, Salvador Vallverdú, Josep M.ª Mallafré, Andreu Nin, Vilalta y Comes, Lluís Companys y altres.